

ABSTRAKT

Rozprawa doktorska *Mechanizmy znaczeń w obrazie* skupiona jest na zjawisku przekształcania się sensów i treści obrazu. Szczególną uwagę kieruje na zagadnienie przedmiotów i obiektów wywołujących poczucie nierealności. Tytułowy obraz nie jest interpretowany dosłownie jako dzieło artystyczne, lecz jako pojemne określenie obejmujące formę obrazu przedmiotu, miejsca, sceny, pamięci, projekcji, wspomnienia czy wyobrażenia. Integralną część rozprawy stanowią dzieła artystyczne – hybrydyczne obiekty przestrzenne i malarskie – powstałe w odniesieniu do zagadnienia roli przedmiotów fizycznych w zaburzaniu postrzegania rzeczywistości.

Pracę cechuje podejście poznawczo-heurystyczne oparte na myśleniu abstrakcyjnym (w tym wyobrażeniach twórczych i odtwórczych). Rozprawa przyjmuje narracyjny charakter, podyktowany założeniem, jakim jest eksploracja osiedla industrialnego sąsiadującego ze Stoczną Szczecińską – miejsca pochodzenia autora pracy. Uwzględnia koncepcję płynnej nowoczesności Zygmunta Baumana, zakładającą nietrwałość współczesnego świata, dla którego charakterystyczny jest zmienny model życia i kultura krótkotrwałości. Płynność znaczeń – w tym zjawisko wywoływania poczucia nierealności – analizowane jest na przykładzie zmarginalizowanych wytworów człowieka, traktując je jako formy pośredników pomiędzy realnością a wyobrażeniem. Spostrzeżenia na ten temat zostają przeniesione na grunt artystyczny.

Dzieło artystyczne stanowią obiekty przestrzenne usytuowane na pograniczu mediów tj. malarstwo, obiekt czy instalacja. Ich syntetyczna, metaforyczna forma, pozbawienie elementów przedstawiających, przenikanie się języków wizualnych oraz wprowadzenie do prac elementów i surowców przemysłowych, skutkuje powstaniem artefaktów o niejasnym rodowodzie. Polem zainteresowań autora jest kreowanie sytuacji, w których kwestionuje wiedzę jaką dysponujemy i prowokuje domysły na temat sensów jakie niosą za sobą jego prace, a co za tym idzie – budowanie nietrwałych znaczeń.